

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Raadsels zonder oplossing.

De moordenaar van de rue Nollet werd nooit gevonden.

Februari 1913. Parijs maakt koortsige uren door. De overlevenden van de tragische bende Bonnot-Garnier staan vóór het Assisenhof van de Seine terecht. Op het banksken zitten Soudy, Callemin, Simentof, Carouy, Dieudonné, Gauzy, Metge en hun aanhang.

Het proces begon op Maandag, 3 Februari. De kranten traden tot in de kleinste bijzonderheden omtrent het doen en laten van de beruchte bandietenbende.

Twee dagen later, op 5 Februari 1913, werd in de rue Nollet een dubbele moord ontdekt. De belangstelling van het groot publiek evenwel ging alleen naar de tragische bende.

De rue Nollet is een stille straat in de wijk van Batignolles. Het is een straat die in de literatuur min of meer bekend is. Inderdaad, Emile Zola heeft er twee van zijn personages gesitueerd: Pierre Sandoz in « L'Oeuvre » en kapitein Chave in « L'Argent ». In dezelfde straat treffen wij nog andere figuren uit de romanwereld aan,

al zijn die van minder belang. Ik denk aan « De Cancaval » van Edouard Ducoté en aan de vriend van de kleine madame Dutheil, die in « Les dernières lettres de femmes » van Marcel Prévost voorkomt.

Het was de huisbewaarster van nummer 27, mevrouw Lafille, die de kat de bel aanbond. Zij verklapte aan de politie, dat zij de huiseigenaar, die de derde verdieping bewoonde, de 83-jarige grijsaard Louis Celtier, niet meer gezien noch gehoord had, sinds de vorige morgen. Zulks was ook het geval met mevrouw Baupied, een

43-jarige weduwe, een vrouw met kinderen en kleinkinderen, wat niet belette dat zij onder de lustige weeuwtes gerangschikt werd. Die vrouw Baupied bewoonde een klein vertrek, gelijkvloers, aan de straatkant langs de ene zijde palend, aan slecht afgesloten hovingen langs de andere. Ook die vrouw, — zij was schoonmaakster bij de huiseigenaar, — had men sedert de vorige dag niet meer gezien.

De politiekommissaris luisterde naar de verklaringen van de huisbewaarster. Hij kon echter een ietwat sceptische glimlach niet onderdrukken. Mevrouw Lafille maakte zich, volgens hem, wel wat spoedig ongerust. Vier en twintig uren is een wel wat korte tijdspanne om terstond het ergste te veronderstellen. De huisbewaarster drong nochtans aan. Niettegenstaande het vastenavond was bleven de blinden van het vertrek van mevrouw Baupied gans de dag gesloten.

De huisbewaarster liet niet af. De commissaris moest haar vergezellen. Steeds herhaalde zij :

— Ik heb een voorgevoel, er moet een « ongeluk » gebeurd zijn.

Er was inderdaad een « ongeluk » gebeurd. Noch min noch meer dan een dubbele moord. En nog wel in twee verschillende vertrekken. Madame Baupied lag dood vóór haar bed, het hoofd op een dubbel gevouwen matras, een doek rond de hals dichtgeknoopt. Niet gewurgd, maar verstikt. Een prop met watten en verband op de mond gedrukt. Geen sporen van geweld. Het slachtoffer moet verrast zijn geworden. Haar handen waren met een dun blauw zijden touwtje samengebonden. Dit binden der handen gebeurde nadat het slachtoffer alreeds dood was. Waarom die « mise en scène ? »

Op de derde verdieping trof men het lijk van Celtier aan. Op kleine bijzonderheden na, was het schouwspel hetzelfde als gelijkvloers.

In de slaapkamer evenwel, de kamer naast degene waar men het lijk vond, heerste volledige wanorde. Geld noch kostbaarheden werden gestolen. Welke kon in die voorwaarden de drijfveer geweest zijn van die dubbele moord ? Hoe men ook het verleden van de beide slachtoffers doorzocht, men vond niet één aanduiding, die enige opheldering bezorgen kon.

Het doen en laten der huisbewaarster daarentegen kwam verdacht voor. Ook haar verleden werd uitgeplozen. Zij had te Rouen een ontuchthuis beheerd en bleef met lieden uit de onderwereld in aanraking. De kerel die haar nog altijd een klein maandgeld uitbetaalde kon een alibi opgeven, dat juist bevonden werd. Herhaalde malen had Lafille bedreigingen uitgekraamd tegen vrouw Baupied. Koesterde zij het stil voornemen haar bij Celtier met verre doeleinden, die de speurders ontgingen, op te volgen ? Hoe men haar ook op de rooster lei, toch deed zij niet de minste bekentenis. Geen enkel bewijs, niet een vingerafdruk, kon tegen haar aangevoerd worden. Het onderzoek deed geen stap verder. Men had te doen met een dubbele misdaad, op volmaakte wijze bedreven. Langen tijd hield men de vrouw Lafille in de gaten. Niets echter in haar handelingen kwam verdacht voor.

En nooit kwam men te weten wie de moorden in de rue Nollet gepleegd had.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

De boeren hadden het goed weer weten te benuttigen, om de oogst in te halen, en in de verte hoorde men nog het zingende gejubel van de kinderen, die op de versierde wagens zaten en met de laatste schoven naar de hoeve reden.

De dokter was zeer druk in gesprek met Flora. Deze brandde van verlangen om haar kind te mogen omhelzen en het kasteel te verlaten, waar toch, vroeg of laat, haar man kon terugkomen, die zij meer vreesde dan de pest, en nu was zij, met haar oom, juist bezig dag en stond te bepalen, om dit alles ten uitvoer te brengen. toen een ruiter de heerbaan kwam afgereden, de aardeweg insloeg en stilhield aan het kasteel.

De ruiter steeg af; de hofpoort werd geopend en het paard gestald, waarna de ruiter, geheel bestoven, en het zweet, dat hem van het aangezicht leekte, met zijn neusdoek afdrogend, de keuken binnentapte.

Trees, de kamermeid, kwam juist van boven en schrok toen zij de man herkende.

— Hemel, zegde zij, Karel Kwakbeen, gij doet mij schrikken.

— Ja, meisje, gaf Karel lachend tot antwoord, ik ben het in persoon, en dit nog wel met veel honger en dorst.

— Die dorst kondet gij onderweg wel lessen. Karel, maar waar is uw meester?

— O, die is verre van hier, hij zendt mij om een dokument, dat hij volstrekt nodig heeft, en dat ik in een kast zal vinden van zijn boekerij, maar hij wil niet dat ik die kast zal openen, dan in het bijwezen van dokter Meert.

— Zijt gij dan niet mans genoeg om een kast te openen, Karel?

— Ongetwijfeld.

— Of wordt gij door uw heer niet meer vertrouwd?

— Dit zou ik niet kunnen zeggen, meisje, de heren hebben dikwijls vieze grillen, het ergste van al is dat ik nog deze avond de dokter zal moeten gaan opzoeken.

— Dit hebt gij mis, Karel, en het kan voor u niet beter passen, daar de dokter zich in de tuin bevindt met mijn meesteres, die maar onlangs uit een zware ziekte is opgestaan.

— Dan zal ik hem dadelijk spreken.

— Neen, zegde de kamermeid, doe dit niet; mevrouw zou kunnen schrikken, ik zal u een smakelijk stuk vlees met brood voorzetten, alsmede een goede kan bier, intussen zal ik de dokter gaan onderrichten.

— Dat is nog beter, antwoordde Karel, zich met voldoening de handen wrijvend, waarlijk, meisje, gij zijt een schat van een meid!

De kamermeid zette spijs en drank op tafel, en terwijl Karel smakelijk begon te eten en te drinken, begaf zij zich naar de tuin, waar zij de geneesheer kennis gaf van de aankomst van Karel Kwakbeen en de zonderlinge boodschap, die hij medebracht.

Dit alles kwam de heer Meert zonderling voor, maar, na wat overwegens, vond hij het zeer aannemelijk dat Hendrik van Heverboom een dokument nodig had en het niet raadzaam vond een knecht alleen in zijn kast te vertrouwen. Hij naderde lachend tot Flora.

— Goed nieuws, zegde hij, Karel Kwakbeen komt om enige papieren, die zijn heer zegt nodig te hebben; dit is een onfeilbaar teken dat deze nog zo haastig niet zal wederkeren, en wij intussen de behoorlijke tijd kunnen gebruiken om het kasteel te verlaten.

Flora van Lelienveld was verwonderd over dit gezegde, maar ontstelde niet. Karel was, volgens haar, een eerlijk dienaar, die zij zelfs zeer wel kon lijden; echter was de afkeer, die ze haar echtgenoot toedroeg, zo sterk, dat zij zich in tegenwoordigheid van zijn knecht niet wilde vertonen. Zij slaakte dan, tot elk antwoord, een droeve zucht. volgde haar oom naar binnen en, daar het reeds laat begon te worden, begaf zij zich naar haar slaapkamer, terwijl de dokter zich naar de keuken bij Karel Kwakbeen begaf.

Deze had reeds gedaan met eten. Zohaast hij de geneesheer zag, sprong hij op en groette met veel beleefdheid, waarna hij hem zijn boodschap deed kennen.

Mijnheer Meert stond een weinig in twijfel, hij wist bijna niet wat te besluiten.

— Bah, bah, zegde hij eindelijk, ik kan toch niet verkeerd handelen met deze vraag in te willigen. Was het geld, ik zou aarzelen, dit zonder enig bewijs af te leveren, maar wat kan toch deze arme knecht persoonlijk met dit dokument uitrichten...?

Het begon reeds donker te worden. De heer Meert ontstak een kaars en begaf zich met Karel naar de boekerij.

In dit vertrek, dat enige loketten, gevuld met drukwerken, inhield, stonden tevens ook twee eikenhouten kasten, Karel duidde deze aan, die zich aan de rechterhand bevond en zegde:

— Hier, mijnheer Meert, is de kast, die mij werd aangewezen.

En hij trok een sleutel uit zijn zak, opende de kast, en haalde er een geschreven pleitrede uit.

— Zie, zegde hij, het stuk de dokter aanbiedend, hier is het stuk, dat mijnheer nodig heeft, wees zo goed het eens na te zien.

Dit papier scheen de heer Meert van zo weinig belang, dat hij het aan Karel teruggaf. Deze stak het behoedzaam in zijn zak, draaide de kast in slot en gaf de sleutel aan de dokter.

— Zie, mijnheer, zegde hij, neem deze sleutel, en als mijn meester terug zal gekomen zijn, kunt gij hem die overhandigen; dit zal een waarborg blijven van mijn getrouwheid.

De geneesheer vond deze handelwijze korrek en nam de sleutel aan.

Zij verlieten beiden de boekerij. Karel Kwakbeen nam de kaars en zegde:

— Nu ga ik een weinig rusten, mijnheer. Daar ik met het krieken van de dag de terugreis wil ondernemen en u waarschijnlijk niet meer zien zal, groet ik u eerbiedig en dank u hartelijk voor uw moeite.

De dokter wenste Karel een goede reis, waarna hij het kasteel verliet, om zich naar zijn woning te begeven.

(Wordt vervolgd)